

PRENUMERATA

kwartalna:

w kraju 19 złotych;
za granicą 20 złotych;

Numer pojedynczy
20 groszy.

Konto pocztowe czekowe
Nr. 730.

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIĄT.

OGŁOSZENIA:

Cena za wiersz 1 m/m. szpalty
redakcyjnej po tekście 60 groszy.
Cena za wiersz 1 m/m. szpalty
ogłoszeniowej 55 gr.
Tabelaryczne i cyfrowe 90 gr.
Ogłoszenia o zagubionych doku-
mentach 17 groszy za wyraz.
Każde ogłoszenie najmniej
1 złoty.
Za terminowy druk ogłoszeń
Wydawnictwo nie odpowiada.
Osobom i firmom prywatnym
kredytu na ogłoszenia i prenu-
meratę Wydawnictwo nie
udziela.

Dyrekcja Wydawnictwa: Miodowa Nr. 22. Dyrektor przyjmuje od 12 — 2 pp. Dyrekcja otwarta od 9 — 3 pp. Tel. działu red. 44-05. Tel. działu handlowego 44—50. Tel. prenumeraty i rachuby 44-42. Tel. eksp. 25-28. Kasa czynna od g. 8 i pół r. do 1 pp., w soboty do godz. 12.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Zarządzenia Władz Naczelnych:

Poz. 237. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 lipca 1930 r. o przekazaniu starostom powiatowym Województw nowogródzkiego, poleskiego, wileńskiego, wołyńskiego oraz białostockiego, w odniesieniu do powiatów grodzieńskiego, wołkowyskiego i bielskiego prawa zarządzania wyborów do zebrań i rad gminnych.

Poz. 238. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1930 r. w sprawie zmiany nazwy gminy Dzbanki w powiecie łaskim, województwie łódzkim.

Poz. 239. Instrukcja Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 2 czerwca 1930 r. wvdana w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o prawach i obowiązkach Konserwatorów, jako fachowych organów wojewódzkich władz administracji ogólnej.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15 czerwca 1930 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom zakładów pracy „Zakłady Mechaniczne i Odlewnia Żelaza Białogon”, „Suchedniowska Fabryka Odlewów i Huta Ludwików, Sp. Akc.” oraz „Zakłady Przemysłowe, Odlewnia Żelaza i Emalieria Kamienna Jan Witwicki”. (Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 czerwca 1930 r., Nr. 47, poz. 397).

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15 czerwca 1930 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom zakładu pracy „Polskie Huty Szkła” w Krośnie. (Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 czerwca 1930 r., Nr. 47, poz. 398).

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia Władz Naczelnych

237.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 4 lipca 1930 r.

o przekazaniu starostom powiatowym Województw nowogródzkiego, poleskiego, wileńskiego, wołyńskiego oraz białostockiego w odniesieniu do powiatów grodzieńskiego, wołkowyskiego i bielskiego prawa zarządzania wyborów do zebrań i rad gminnych.

Na podstawie art. 118 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 roku o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Przewidziane w § 1 p. 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 stycznia 1925 roku (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 117) wykonywanie przez Wojewodów w ostatniej instancji nadzoru nad działalnością gmin wiejskich w Województwach: nowogródzkim, poleskim, wileńskim, wołyńskim i białostockim w stosunku do powiatów: grodzieńskiego, wołkowyskiego i bielskiego w odniesieniu do prawa zarządzania wyborów wynikającego z art. 1 Rozporządzenia Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich z dnia 25 czerwca 1919 r. o tymczasowej ordynacji wyborczej do zebrań i rad gminnych (D. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 7, poz. 45) przekazuje się starostom powiatowym.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) Sławoj Składkowski.

238.

OBWIESZCZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 30 czerwca 1930 r.

w sprawie zmiany nazwy gminy Dzbanki w powiecie łaskim, województwie łódzkim.

Niniejszem zmieniam nazwę gminy Dzbanki w powiecie łaskim, województwie łódzkim, na „Szczerców”.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) Sławoj Składkowski.

239.

INSTRUKCJA

MINISTRA WYZNAŃ RELIGIJNYCH I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO

z dnia 2 czerwca 1930 r.

wydana w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o prawach i obowiązkach Konserwatorów, jako fachowych organów wojewódzkich władz administracji ogólnej.

Na zasadzie art. 6 ustęp trzeci rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o opiece nad zabytkami (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 265) w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych zarządzam, co następuje:

§ 1. Konserwator jest funkcjonariuszem fachowym Urzędu Wojewódzkiego do spraw opieki nad zabytkami, w rozumieniu art. 34 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19-go stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86), pozostaje na etacie Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i jest mianowany przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 2. Jeżeli konserwator, w myśl art. 6 ustęp drugi rozporządzenia o opiece nad zabytkami, pełni obowiązki w kilku Województwach, Minister W. R. i O. P. oznacza jego siedzibę urzędową przy jednym z tych Urzędów Wojewódzkich.

Konserwator należy w takim razie do składu tego Urzędu Wojewódzkiego, w którym ma siedzibę urzędową, i podlega pod względem personalnym odnośnemu Wojewodzie, pod względem służbowym zaś każdemu Wojewodzie w jego zakresie działania.

Okoliczność, że w pewnym Urzędzie Wojewódzkim niema osobnego konserwatora, nie przeszkadza ustanawianiu tam, zależnie od potrzeby, urzędnika (lub urzędników) do pomocy konserwatora.

§ 3. Do obowiązków konserwatora należy inicjatywa w sprawie wszelkich zarządzeń, wynikających z przepisów o opiece nad zabytkami, przyczem te pisma, które dotyczą stwierdzenia wartości artystycznej, kulturalnej lub historycznej, oraz okoliczności, czy przedmiot zasługuje z tych powodów na zachowanie, jak również sprawy, dotyczące konserwacji i inwentaryzacji zabytków, z reguły załatwia i podpisuje konserwator, oraz ponosi za nie całkowitą odpowiedzialność; wszelkie pisma zaś, dotyczące prawa i obowiązków ludności albo zawierające zarządzenia treści ogólnej, skierowane do podległych Wojewodzie władz i urzędów państwowych i samorządowych, podpisuje Wojewoda, inne natomiast pisma podpisuje konserwator z dodatkiem „za Wojewodę”. Ważniejsze sprawy, które oznaczy

Wojewoda, dotyczące opieki nad sztuką, konserwator referuje bezpośrednio Wojewodzie.

§ 4. W zakresie opieki nad zabytkami przedhistorycznymi, archeologicznymi, archiwalnymi, paleontologicznymi i bibliotecznymi (art. 2 p. p. 1, 12, 14, 15 i 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o opiece nad zabytkami) konserwator przed wydaniem zarządzeń w myśl przepisów o opiece nad zabytkami obowiązany jest zasięgać opinii:

a) w sprawach zabytków przedhistorycznych i archeologicznych (art. 2 p. p. 1 i 14 rozporządzenia) — Dyrektora Państwowego Muzeum Archeologicznego,

b) w sprawach zabytków archiwalnych (art. 2 p. 12 rozporządzenia) — Dyrektora jednego z archiwów państwowych, w tym celu przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego dla danego obszaru wyznaczonego, a jeżeli to nie nastąpi — Wydziału Archiwów Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

c) w sprawach zabytków paleontologicznych (art. 2 p. 15 rozporządzenia) — Dyrektora Państwowego Muzeum Zoologicznego,

d) w sprawach bibliotek (art. 2 p. 16 rozporządzenia) — Dyrektora jednej z bibliotek państwowych, w tym celu przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego dla danego obszaru wyznaczonego, a jeżeli to nie nastąpi — Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Otrzymane opinie i wnioski konserwator winien uwzględnić lub, gdyby zdaniem konserwatora przeciw uwzględnieniu tych wniosków istniały przeszkody natury formalnej lub rzeczowej — zawiadomić o tem wydającego opinię i przedstawić sprawę za pośrednictwem Wojewody Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego do rozstrzygnięcia.

O ile chodzi o stwierdzenie cech charakterystycznych dla pewnej epoki, wartości kulturalnej lub historycznej zabytków wymienionych kategorii, oraz okoliczności, czy przedmiot zasługuje z tych powodów na zachowanie, orzeczenie właściwych wyżej wymienionych organów jest dla konserwatora miarodajne.

Jeżeli dla nagłości sprawy niema możliwości uprzedniego zasięgnięcia opinii właściwego organu, konserwator obowiązany jest zawiadomić właściwy organ fachowy równocześnie z wydaniem zarządzenia.

Dla badania przedmiotów w celu stwierdzenia ich wartości zabytkowej (art. 11 rozporządzenia) konserwator winien zwrócić się do właściwych organów fachowych, wymienionych wyżej pod a, b, c i d, o wyznaczenie do tego podległego im urzędnika. Urzędnika tego Urząd Wojewódzki deleguje na badania.

§ 5. Jeżeli dla wykonywania opieki nad zabytkami przedhistorycznymi, archiwalnymi, paleontologicznymi lub nad bibliotekami jest mianowany specjalny konserwator, wówczas postanowienia § 4 nie mają zastosowania do specjalnego konserwatora.

Dodatkowe prawa i obowiązki takiego konserwatora określi osobna instrukcja.

§ 6. Konserwator jest kierownikiem Oddziału Sztuki Urzędu Wojewódzkiego, o ile taki Oddział istnieje; ponadto pełni on obowiązki referendarza w Oddziale.

Oprócz opieki nad zabytkami, konserwator współdziała z innymi działami Urzędu Wojewódzkiego w sprawach wymagających oceny z punktu widzenia artystycznego, w szczególności wynikających z przepisów o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli, — i załatwia wszelkie sprawy z administracji spraw sztuki i kultury, które należą do zakresu działania Wojewody. Konserwator nie może być z reguły używany do innych czynności prócz tych, dla spełniania których został przydzielony do Urzędu Wojewódzkiego.

§ 7. Urząd Wojewódzki dostarcza konserwatorowi (kierownikowi Oddziału Sztuki) z po-